



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **Ing. J. D.**, zastoupená JUDr. Ing. Petrem Petržílkem, Ph.D., advokátem se sídlem Dvořákova 1624, Úvaly, proti žalované: **státní tajemnice v Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 9. 2021, č. j. MPSV-2021/136537-332/1, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2022, č. j. 11 Ad 18/2021-41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 24. 9. 2021, č. j. MPSV-2021/136537-332/1 (dále jen „napadené rozhodnutí“) státní tajemnice v Ministerstvu práce a sociálních věcí (dále jen „žalovaná“) zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí generálního ředitele Úřadu práce České republiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 6. 2021, č. j. UPCR-2021/68596-78099802 (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o tom, že se žalobkyni s účinností od 1. 7. 2021 přiznává osobní příplatek ve výši 3000 Kč měsíčně, a dále že se žalobkyni ode dne 1. 7. 2021 určuje měsíční plat v celkové výši 38 670 Kč, který

tvoří platový tarif ve výši 31 470 Kč, osobní příplatek ve výši 3000 Kč a příplatek za vedení ve výši 4200 Kč.

[2] Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí podala žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jíž se domáhala jeho zrušení a vrácení věci žalované k dalšímu řízení; žalobní námitky se přitom týkaly především nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a nesprávných závěrů vyjádřených v rozhodnutí dne 24. 5. 2021, č. j. UPCR-2021/58043-78099802 (dále jen „opravné služební hodnocení“).

Rozsudek městského soudu

[3] Městský soud rozsudkem ze dne 21. 4. 2022, č. j. 11 Ad 18/2021–41 (dále jen „napadený rozsudek“) podanou žalobu zamítl. V mezích žalobních bodů přezkoumal i opravné služební hodnocení žalobkyně coby závazný podklad přezkoumávaného rozhodnutí. Konstatoval, že žalobkyně uvedla své námitky pouze obecně s bohatými odkazy na text právních předpisů, aniž by označila zcela konkrétní závěry a okolnosti; městský soud se jimi proto zabýval převážně v obecné rovině. Žalobkyni nepřisvědčil v námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí s odůvodněním, že dvouступňové správní rozhodnutí tvoří jeden celek a odvolacímu orgánu nic nebrání v podrobnostech odkázat na prvostupňové správní rozhodnutí, pokud se s ním ztotožňuje. V souvislosti s tím městský soud odkázal na ustálenou judikaturu, ze které plyne, že je podstatné, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení, akceptovatelná je i odpověď implicitní; k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–13, usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, nebo ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 aj.). Zároveň konstatoval, že správní orgány své závěry dostatečně odůvodnily, jejich právní názor je logicky, srozumitelně a přesvědčivě vyjádřen a má dostatečnou oporu v obsahu správního spisu. Městský soud také neshledal, že by odůvodnění napadeného rozhodnutí žalované stálo na subjektivních pocitech hodnotitele žalobkyně. V řízení ve věci služebního hodnocení a opravného služebního hodnocení byl zjištěn stav, o němž nebyly důvodné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný pro účel podkladového úkonu pro vydání rozhodnutí o platu.

[4] K námitkám směřujícím proti závěrům vyjádřeným v opravném služebním hodnocení městský soud vyjádřil, že neshledal rozpor s obsahem správního spisu a že odlišný náhled žalobkyně na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvod pro zrušení rozhodnutí. Byť žalovaná v napadeném rozhodnutí explicitně nezopakovala, v jakých konkrétních skutkových a právních okolnostech spatřuje splnění podmínek pro vydání rozhodnutí o novém určení platových poměrů žalobkyni, z odůvodnění je zřejmé, že žalovaná opravné služební hodnocení posuzovala z hlediska, zda se jedná o přesvědčivý, úplný a odůvodněný podklad rozhodnutí, a zda při jeho vyhotovení nedošlo k protiprávnímu postupu či rozporu se zákonem. Správní orgány obou stupňů se zabývaly konkrétními důvody, které je vedly k závěru, že bylo namísto žalobkyni upravit výši osobního příplatku, neboť ten je vázán na závěry služebního hodnocení. Městský soud nepřisvědčil žalobkyni ani s namítaným diskriminačním přístupem žalované, neboť vztah služebního hodnocení a osobního příplatku je ze své podstaty vztahem jedinečným a o nerovný přístup by se jednalo pouze tehdy, pokud by bylo prokázáno, že rozdílly jsou zcela

pokračování

nedůvodné a jsou výsledkem svévole služebního orgánu, k čemuž v posuzovaném případě nedošlo.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[5] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost. Předně nesouhlasí se závěrem městského soudu, že její žaloba neobsahovala konkrétní skutkové a právní argumenty. Právě naopak žaloba je v těchto bodech velmi konkrétní; odkázala na body 35 a 36 žaloby, kde jsou popsány zcela konkrétní odvolací námitky, s nimiž se žalovaná nevypořádala. Proto nesouhlasí ani se závěrem, že se městský soud zabýval námitkami pouze v obecné rovině, neboť se jimi měl zabývat konkrétně ve vztahu ke konkrétním žalobním bodům. To však neučinil, čímž zatížil řízení vadou a jeho rozhodnutí je mimo jiné nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[6] Podle názoru stěžovatelky městský soud v bodech 40 až 56 rozsudku, kde použil judikaturu vyšších soudů se závěrem, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, tuto judikaturu použil k sofistickovanému zdůvodnění zjevné nespravedlnosti; k tomu cituje z nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 7. 1996, sp. zn. III. ÚS 127/96. V případě stěžovatelky se jedná o rozhodnutí vrcholného orgánu státní správy (a to i v případě prvostupňového správního rozhodnutí), navíc se jedná o rozhodnutí o platu státní zaměstnankyně, a proto musí stěžovatelka trvat na tom, že požadavky na odůvodnění jak napadeného rozhodnutí, tak prvostupňového správního rozhodnutí je důvodné očekávat ve vyšší než průměrné úrovni. Žalovaná v napadeném rozhodnutí opomněla na celou řadu základních, nosných odvolacích námitek žalobkyně reagovat, čímž zatížila své rozhodnutí vadou, proto je nesprávný závěr městského soudu o přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zcela zřejmě šlo jak v rámci odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, tak v žalobě proti napadenému rozhodnutí o základní námitky účastníka řízení, stěžovatelka tudíž nesouhlasí ani se závěrem městského soudu, že napadené rozhodnutí tvoří s prvostupňovým správním rozhodnutím jeden celek. Městský soud také nepřipustně směšuje nepřezkoumatelnost z důvodu nevypořádání se s žalobní námitkou s věcným posouzením závěrů správních orgánů obou stupňů.

[7] Stěžovatelka dále namítá, že z odůvodnění napadeného rozsudku se nedozvěděla důvody, které soud vedly k závěru, že rozhodnutí žalovaného nestálo na subjektivních pocitech hodnotitele stěžovatelky. Jedná se o zdůvodnění nepřezkoumatelné, zejména za situace, kdy stěžovatelka v žalobě brojila proti hodnocení s tím, že vychází z nedůvodných, nekvantifikovatelných a nepřezkoumatelných subjektivních pocitů hodnotitele. K tomu stěžovatelka uvádí, že postup žalované brání věcnému posouzení stejně jako v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí.

[8] Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem, že byl v řízení ve věci služebního hodnocení a opravného služebního hodnocení zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť sama tyto důvodné pochybnosti namítala již ve svém vyjádření k podkladům ve věci vydání rozhodnutí o platu podle § 149 odst. 1 zákona č. 234/2014, o státní službě (dále jen „zákon o státní službě“), ve spojení s § 6 odst. 1 písm. c) nařízení vlády č. 36/2019 Sb., o podrobnostech služebního hodnocení státních zaměstnanců a vazbě osobního příplatku, v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí i v žalobě. Z opravného

služebního hodnocení naopak není zřejmé, na základě jakých skutečností a podkladů byly tyto závěry učiněny; v tomto ohledu proto stěžovatelka rozporuje závěry městského soudu ohledně opravného služebního hodnocení z hlediska jeho správnosti, rychlosti a samostatnosti, kdy hodnotitelé měli zcela podrobně a srozumitelně vyjádřit výhrady k činnosti stěžovatelky.

[9] Městský soud sice v bodě 50 napadeného rozsudku uvedl základní principy služebního hodnocení, avšak tato východiska nepromítl do svých hodnotících závěrů. Stěžovatelka městskému soudu vytýká, že nepojmenoval onen odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností, tj. neuvedl, v čem konkrétně stěžovatelka proti způsobu hodnocení brojila, ale ani se jim podrobně nevěnoval, aby mohl uzavřít, že nejsou důvodem pro zrušení rozhodnutí. Stěžovatelka je přesvědčena, že se žalovaná podrobně nevypořádala s právními ani skutkovými námitkami. Stěžovatelka má za to, že posouzení služebního hodnocení lze pojmout ve stejné míře a rozsahu, jako tomu bylo při vyřízení námitek stěžovatelky proti služebnímu hodnocení, které se promítl do opravného služebního hodnocení. Zároveň z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, že žalovaná opravné služební hodnocení posuzovala v tom směru, zda se jedná o přesvědčivý, úplný a odůvodněný podklad rozhodnutí, a zda při jeho vyhodnocení nedošlo k protiprávnímu postupu či rozporu se zákonem.

[10] Stěžovatelka v žalobě poukázala na nepřehlédnutelnou averzi hodnotitele Ing. K., Ph.D. (dále jen „hodnotitel“) vůči její osobě plynoucí ze všech jeho vyjádření, jež stěžovatelka vnímá jako diskriminační, ponižující, frustrující a dehonestující. Po stěžovatelčiných podřízených ani po hodnotiteli nebylo nikdy požadováno doložení nezpochybnitelných důkazů prokazujících jejich tvrzení, což rovněž dokazuje nezáměr služebního orgánu na řádném zjištění stavu věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Příslušná tvrzení podřízených i hodnotitele stěžovatelka odmítá jako nepravdivá a účelová, jež jsou podle ní v rozporu s materiální pravdou. Vnímá je jako diskriminační, služebně selektivní, pomlouvачná, urážlivé a skandalizující její osobu. Z těchto důvodů nemůže být správný ani závěr městského soudu ohledně toho, že se žalovaná dostatečně podrobně a vyčerpávajícím způsobem vyjádřila k rozhodujícím namítaným skutečnostem.

[11] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti neshledala, v čem mělo dojít k nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, neboť tento důvod stěžovatelka ani nikterak nespécifikuje. Za lichou považuje i námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť postup posouzení věci je přehledně uspořádán, jeho závěry jsou plně a dostatečně odůvodněny, včetně uvedení podkladů, které soud za tímto účelem zkoumal. Z úřední činnosti je žalované známo, že stěžovatelka namítá skutečnosti repetitivně napříč svými podáními nehledě na předmět řízení. Žalovaná má za to, že napadený rozsudek netrpí žádnou vadou, pro kterou by bylo nutné jej zrušit, a proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je přípustná ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále

pokračování

jen „s. ř. s.“), stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou naplněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[13] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatelka napadá rozsudek městského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Ze spisové dokumentace Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka podala proti služebnímu hodnocení za rok 2020 ze dne 22. 2. 2021, č. j. UPCR-2021/11546-78099802 (dále jen „služební hodnocení“) v souladu s § 156a zákona o státní službě námitky. O podaných námitkách rozhodl správní orgán I. stupně formou Vyrozumění o vyřízení námitek ke služebnímu hodnocení ze dne 26. 4. 2021, č. j. UPCR-2021/35492-78099815/1 (dále jen „vyrozumění o vyřízení námitek“), ve kterém mimo jiné potvrdil snížení osobního příplatku stěžovatelky na částku 3000 Kč. V návaznosti na vyrozumění o vyřízení námitek bylo zpracováno hodnotitelem opravné služební hodnocení.

[16] Dle judikatury Nejvyššího správního soudu výsledky služebnímu hodnocení nepodléhají standardním možnostem přezkumu ve správním soudnictví (srov. rozsudky ze dne 20. 12. 2006, č. j. 6 As 1/2005–44, ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 As 206/2017-52, nebo ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 As 562/2018-36). Byť služební hodnocení nebo opravné služební hodnocení není možné napadnout samostatnou žalobou, nelze vyloučit přezkum těchto služebních úkonů v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s. Pro napadené rozhodnutí bylo podkladovým rozhodnutím právě opravné služební hodnocení, které není rozhodnutím ve smyslu 65 s. ř. s., neboť se uvedeným rozhodnutím práva a povinnosti závazně nezakládají, nemění ani neruší; stěžovatelce tímto rozhodnutím nebyla uložena žádná povinnost, ani z něj neplynou žádná oprávnění. Žalovaná má služební hodnocení (resp. opravné služební hodnocení) za podklad pro samotné rozhodování ve věcech služebního poměru, z nichž služební orgán vychází při svém rozhodování o právech a povinnostech, např. při rozhodnutí o platu podle § 149 odst. 1 zákona o státní službě. K žalobní námitce tak soud přezkoumá i zákonnost podkladového rozhodnutí.

[17] Jak již konstatoval městský soud v napadeném rozsudku, byť žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodnutí o platu stěžovatelky, resp. rozhodnutí o odvolání proti němu, žalobní námitky primárně věcně nesměřovaly proti těmto rozhodnutím, nýbrž proti služebnímu hodnocení žalované, které jim předcházelo, resp. proti opravnému služebnímu hodnocení. Obdobně tomu je i v kasační stížnosti.

[18] Z § 109 odst. 4 s. ř. s. a z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014–70) vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti tedy do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti dostatečně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského (zde městského) soudu.

[19] Co se týče právní argumentace stěžovatelky v kasační stížnosti, její velká část cituje napadený rozsudek s kategorickými závěry, že s těmito názory městského soudu nesouhlasí - vyjma míst (např. v bodě 10 nebo v bodě 16), kde stručně a poměrně obecně polemizuje s názorem městského soudu na tvrzené vady odůvodnění napadeného rozhodnutí - neobsahuje ve vztahu k závěrům městského soudu nic relevantního. Ve zbytku stěžovatelka směřuje proti napadenému rozhodnutí a opakuje žalobní argumentaci, se kterou se však městský soud řádně vypořádal. Stěžovatelka v zásadě dostala v napadeném rozsudku městského soudu dostatečnou odpověď na jí vznesené argumenty proti napadenému rozhodnutí, resp. proti opravnému služebnímu hodnocení, a Nejvyšší správní soud zde upozorňuje, že není smyslem kasačního přezkumu veškeré závěry z napadeného rozsudku znovu opakovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2019, č. j. 9 As 380/2017-46, nebo ze dne 20. 3. 2019, č. j. 3 As 49/2019-40).

[20] Nejvyšší správní soud i přesto shledal kasační stížnost stěžovatelky projednatelnou, a tak nejprve přistoupil k hodnocení námitky, podle níž je napadený rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost rozsudku představuje natolik závažnou vadu, že ji Nejvyšší správní soud musí zkoumat i z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[21] Stěžovatelka v kasační stížnosti poukazuje na nedostatečné odůvodnění závěrů městského soudu, namítá tedy nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64), resp. pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka řízení považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Zároveň ovšem nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85). Nejvyšší správní soud posoudil napadený rozsudek optikou výše uvedených judikturních závěrů a dospěl k tomu, že rozsudek není nepřezkoumatelný, resp. netrpí vadami ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[22] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s námitkou stěžovatelky, podle které se z napadeného rozsudku nemohla dozvědět důvody, které soud vedly k závěru, že napadené rozhodnutí nestálo na subjektivních pocitech hodnotitele. Městský soud v bodě 59

pokračování

napadeného rozsudku zcela jasně konstatoval, že opravné služební hodnocení stěžovatelky vycházelo ze skutečností, že v době hodnocení stěžovatelka jakožto vedoucí zaměstnankyně, která měla mimo jiné povinnost zajistit plynulý chod oddělení, tyto povinnosti neplnila, neboť osobní i profesní vztahy uvnitř oddělení nebyly ideální, což se projevilo i v jeho fungování. Žalovaná pak z těchto skutečností při vydání napadeného rozhodnutí logicky vycházela.

[23] Městský soud považoval námitky formulované v žalobě za obecné, neboť stěžovatelka neuvedla konkrétní závěry a okolnosti, proti nimž brojí. V tomto ohledu považuje Nejvyšší správní soud za potřebné korigovat názor městského soudu, neboť z obsahu žaloby jsou zřejmé zcela konkrétní skutečnosti a závěry, proti kterým stěžovatelka brojí. Stěžovatelka například uvádí, z jakých konkrétních důvodů nemá skutkový stav, který se odráží v závěrech služebního hodnocení, za řádně zjištěný, nebo na základě jakých skutečností považuje služební hodnocení za neobjektivní, nespravedlivé a předpojaté. Nejvyšší správní soud však neshledal, že by tato nepřesnost v posouzení městským soudem měla vliv na přezkoumatelnost rozsudku. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Nesouhlas stěžovatelky s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163).

[24] Ke kasační námitce podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatelka v kasační stížnosti namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav při vydání opravného služebního hodnocení, který se projevil nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí.

[25] K námitkám stěžovatelky týkajícím se skutkových okolností, ze kterých vychází opravné služební hodnocení, které je podkladem rozhodnutí o platu, je ze spisu zřejmé, že hodnotitel, jímž byl stěžovatelčin přímý představený, v původním hodnocení shledal nedostatky ve většině hodnocených oblastí (klasifikační stupně 0-4). Přitom hodnocení 0 (nejslabší) se týkalo osobního přístupu, hodnocení 1 většiny ostatních hodnocených oblastí, vyjma oblasti znalostí a oblasti plnění pracovních úkolů, které jsou hodnoceny stupněm 2. Ve všech případech je popsáno, v čem jsou nedostatky konkrétně shledány včetně poukazu na podané stížnosti. V opravném hodnocení vydaném po stěžovatelčiných námitkách bylo zlepšeno hodnocení v oblasti osobního přístupu na stupeň 1. Důvody změny jsou uvedeny ve vyrozumění o vyřízení námitek a zejména je v něm popsáno, z jakých důvodů nebylo možné akceptovat názory vyjádřené stěžovatelkou v námitkách. Lze přisvědčit závěru městského soudu, že opravné služební hodnocení bylo dostatečně zdůvodněno a že ze spisu neplynou skutkové okolnosti, které by služební hodnocení zpochybnilo. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem městského soudu na význam a účel služebního hodnocení, jakož i na postup při jeho vytváření (viz. odst. 48 – 53 napadeného rozsudku). Soudu přísluší pouze zjištění, zda služební funkcionář nevybočil ze zákonných mezí, zda má pro své závěry podklady a zda je v hodnocení dostatečně ozřejmil. Přihlédnout by musel i ke skutečnosti, že podkladem přezkoumávaného rozhodnutí bylo opravné služební hodnocení, které by bylo možno považovat za diskriminační, což stěžovatelka rovněž namítá, neboť je považuje za výraz nedůvodných a nekvantifikovatelných subjektivních pocitů hodnotitele. Podstata diskriminace spočívá

v jiných skutečnostech, než je „prosté“ udělení služebního hodnocení s určitým výsledkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 4 Ads 40/2011–78). Stěžovatelka přitom neuvedla žádnou konkrétní skutečnost – diskriminační znak (např. věk, sexuální orientaci, barvu pleti, apod.) – ohledně níž mělo k její údajné diskriminaci dojít. Nadto Nejvyšší správní soud upozorňuje, že z § 98 zákona o státní službě vyplývá, že oblast diskriminace a její možné následky řeší civilní soudy a nikoliv soudy působící ve správním soudnictví.

[26] Stěžovatelčiny výhrady vůči služebnímu hodnocení jsou vyjádřením jejího osobního názoru na to, jak měla být hodnocena, což ovšem ničím konkrétním nedokládá, pouze prezentuje svůj osobní pocit nespravedlnosti. Pokud stěžovatelka ve služebním hodnocení spatřuje nedostatek skutkových zjištění, pro které měl městský soud napadené rozhodnutí žalované o platu zrušit, nelze jí přisvědčit. Kasační námitka podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. naplněna nebyla.

[27] Stejně tak nelze tvrdit, že napadené rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné a že mělo být městským soudem proto zrušeno. Žalovaná se ztotožnila se závěry prvostupňového správního rozhodnutí, a proto na něj v podrobnostech odkázala. Nejvyšší správní soud tak považuje námitku stěžovatelky, podle které městský soud použil judikaturu týkající se přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí k sofistickovanému zdůvodnění zjevné nespravedlnosti, za čistě účelovou. Stěžovatelce lze přisvědčit, že je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze však tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Rozhodné jsou konkrétní okolnosti případu, správní orgán musí v odůvodnění bezpodmínečně uvést, z kterých důkazů vycházel (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2005, č. j. 2 As 18/2004–68, č. 744/2006 Sb. NSS). Tyto skutečnosti žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla (zejména str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí), a není důvod klást na rozhodnutí žalované jakékoli nadstandardní požadavky. Pokud městský soud konstatoval přezkoumatelnost rozhodnutí žalované, lze mu přisvědčit, neboť netrpělo vadami, které by bránily jeho věcnému přezkumu.

[28] Nejvyšší správní soud také nesouhlasí s námitkou stěžovatelky, podle které posouzení služebního hodnocení mělo být žalovanou provedeno ve stejné míře a rozsahu jako tomu bylo při vyřízení jejich námitek proti služebnímu hodnocení. Opravné služební hodnocení plní funkci podkladu pro rozhodnutí o osobním příplatku ve smyslu § 149 odst. 1 zákona o státní službě, žalovaná z něj při tomto rozhodnutí vychází. Nelze tak po žalované požadovat, aby jej přezkoumávala ve stejném rozsahu jako služební orgán při vyřizování námitek, pokud shledá, že je pro její rozhodnutí dostatečným podkladem.

[29] K namítané nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle § 149 odst. 1 zákona o státní službě lze státnímu zaměstnanci osobní příplatek přiznat, zvýšit, snížit nebo odejmout v závislosti na výsledku jeho služebního hodnocení. Stěžovatelka ovšem nespécifikuje, v čem by měla spočívat nezákonnost právního posouzení provedeného městským soudem či žalovanou. K uplatnění tohoto kasačního důvodu je nutné, aby stěžovatelka tvrdila, v čem konkrétně spatřuje nezákonnost napadeného rozsudku či nezákonnost postupu správního orgánu; pokud tak nečiní, nemůže být tato námitka

pokračování

shledána důvodnou. Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala nezákonnost spočívající v nesprávnosti právního posouzení pouze formou citace § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., přičemž veškeré konkrétní námitky směřovala proti služebnému hodnocení, o němž bylo pojednáno výše. Ani této námitce proto kasační soud nepřisvědčil.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na výše uvedené neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2023

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu